

Ο μολυβένιος στρατιώτης

Κείμενο:

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Εικόνες:

Ε' & Στ' τάξεις,

4^ο Δ.Σ. Ορεστιάδας

4^ο Δ.Σ. Ορ/δας

Δεκέμβριος 2021

Το βιβλίο αυτό δημιουργήθηκε από τους μαθητές και τις μαθήτριες της Ε' και ΣΤ' τάξης του 4^{ου} δημοτικού σχολείου Ορεστιάδας, κατά το σχολικό έτος 2021 -2022 στα πλαίσια δράσης φιλαναγνωσίας κατά την προΧριστουγέννων περίοδο.

Η εικόνα του εξωφύλλου προέρχεται από το pinterest ενώ η εικονογράφηση στο εσωτερικό έγινε από τα παιδιά των τάξεών μας.

Επιμέλεια:

Ζώνκε Πωλίνα

Μελά Μαρία

Δ/ντης:

Νικολαΐδης Νικόλαος

Σχ. Έτος 2021 -22

Ο μολυβένιος στρατιώτης

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν 25 στρατιωτάκια, όλα φτιαγμένα στο ίδιο καλούπι από μια παλιά μολυβένια κουτάλα. Ο τεχνίτης τα είχε ζωγραφίσει πολύ όμορφα! Είχε κάνει κόκκινες τις στολές τους, μαύρα τα παντελόνια τους και πράσινα τα καπελάκια τους με ένα κόκκινο φτερό.

Το ένα όμως στρατιωτάκι από λάθος είχε μόνο ένα πόδι. Παρόλα αυτά, το κουτσό στρατιωτάκι στεκόταν όρθιο όπως τα αλλά που είχαν δυο πόδια. Ο τεχνίτης, ενθουσιασμένος από τους μικρούς στρατιώτες που έφτιαξε, τους αράδιασε στη βιτρίνα του μαγαζιού με τέτοιο τρόπο που έδιναν την εικόνα ενός μικρού στρατού.

Κάποια μέρα ένα ανδρόγυνο, αφού θαύμασε αρκετή ώρα την βιτρίνα με τα στρατιωτάκια, μπήκε στο μαγαζί και τα αγόρασε όλα για να τα κάνει δώρο στη γιορτή του μικρού τους γιου. Ο μικρός, μόλις άνοιξε το κουτί και αντίκρισε τον μικρό στρατό, έβγαλε μια φωνή από την χαρά του.

"Αχού τι ωραία στρατιωτάκια! Σας ευχαριστώ πολύ για το δώρο, θα τα βάλω αμέσως κάτω να παίξω. "

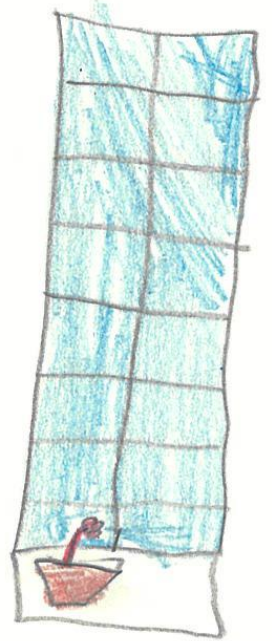
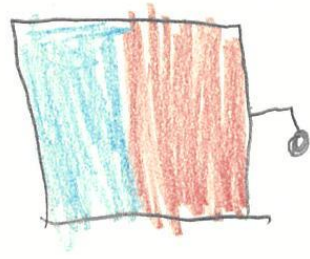
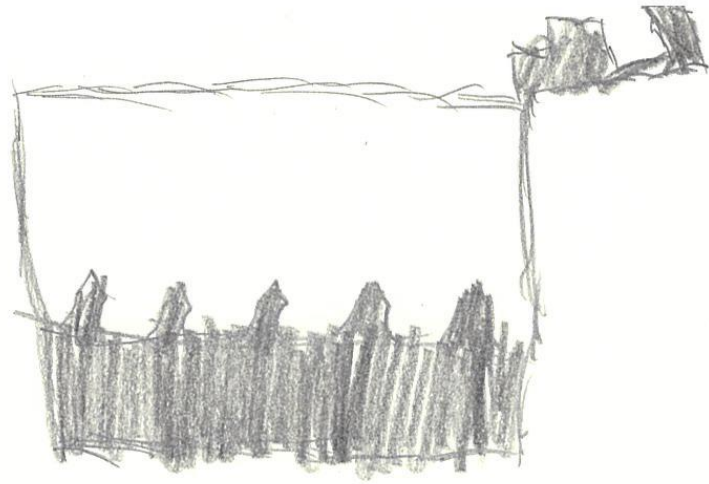

Αμέσως λοιπόν τα έστησε επάνω στο τραπέζι μαζί με τα άλλα δώρα. Πλάι στο ανάπηρο στρατιωτάκι στεκόταν, στο ένα της πόδι, σε μια χορευτική φιγούρα, μια κούκλα μπαλαρίνα που φορούσε ένα κοντό φορεματάκι.

Το στρατιωτάκι, μόλις αντίκρισε την κούκλα δίπλα του, αισθάνθηκε ένα σκίρτημα στην καρδιά του. "Αυτή η γυναίκα είναι για μένα", είπε. Κρύφτηκε πίσω από έναν χάρτινο πύργο και περίμενε να νυχτώσει για να πάει κρυφά από τα άλλα στρατιωτάκια να της μιλήσει.

Το βράδυ, λοιπόν, μόλις τα παιδιά πήγαν για ύπνο και στο σπίτι έπεσε σκοτάδι και σιωπή, το στρατιωτάκι άρχισε να ψάχνει να βρει την πανέμορφη μπαλαρίνα μα πουθενά. Κουρασμένος μετά από αρκετή ώρα, ξάπλωσε πάνω στο τραπέζι και αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ξύπνησε το αγόρι, πήγε κατευθείαν στο τραπέζι με τα παιχνίδια, πήρε τον κουτσό στρατιώτη και τον έβαλε στο έξω περβάζι του παράθυρου για να φυλάει το σπίτι. Σε λίγο έπιασε δυνατή βροχή και δυο παιδιά που περνούσαν από έξω στάθηκαν κάτω από την μαρκίζα του παραθύρου για να μη βραχούν.

Κάποια στιγμή είδαν το κουτσό στρατιωτάκι και το πήραν. Αφού έφτιαξαν ένα χάρτινο караβάκι, έβαλαν επάνω το μικρό στρατιωτάκι και το έβαλαν με προσοχή πάνω στην επιφάνεια του νερού που κυλούσε στο ρυάκι του δρόμου. Ο μικρός στρατιώτης ταξίδεψε έτσι πάνω στο φύλλο για πολλή ώρα, ώσπου κάποια στιγμή έφτασε σε έναν αγωγό που τον παρέσυρε σε έναν σκοτεινό υπόνομο.

- Αχ! Τι πυκνό σκοτάδι είναι αυτό εδώ μέσα;

- Αχ! Τι καλά που ήταν να είχα την αγαπημένη μου χορεύτρια εδώ δίπλα μου.

Ξαφνικά την ησυχία του υπονόμου αναστάτωσαν στριγκλιές από τα ποντίκια που κατοικούσαν εκεί και ένας χοντρός ποντικός παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

- Για πες μου φιλαράκο, πώς βρέθηκες εσύ εδώ μέσα;

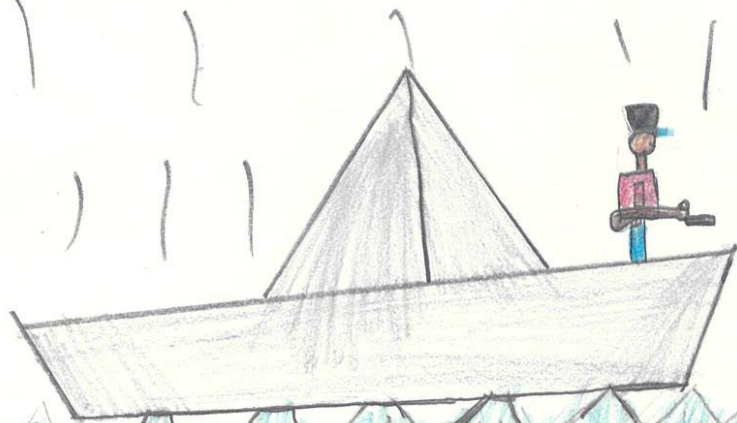
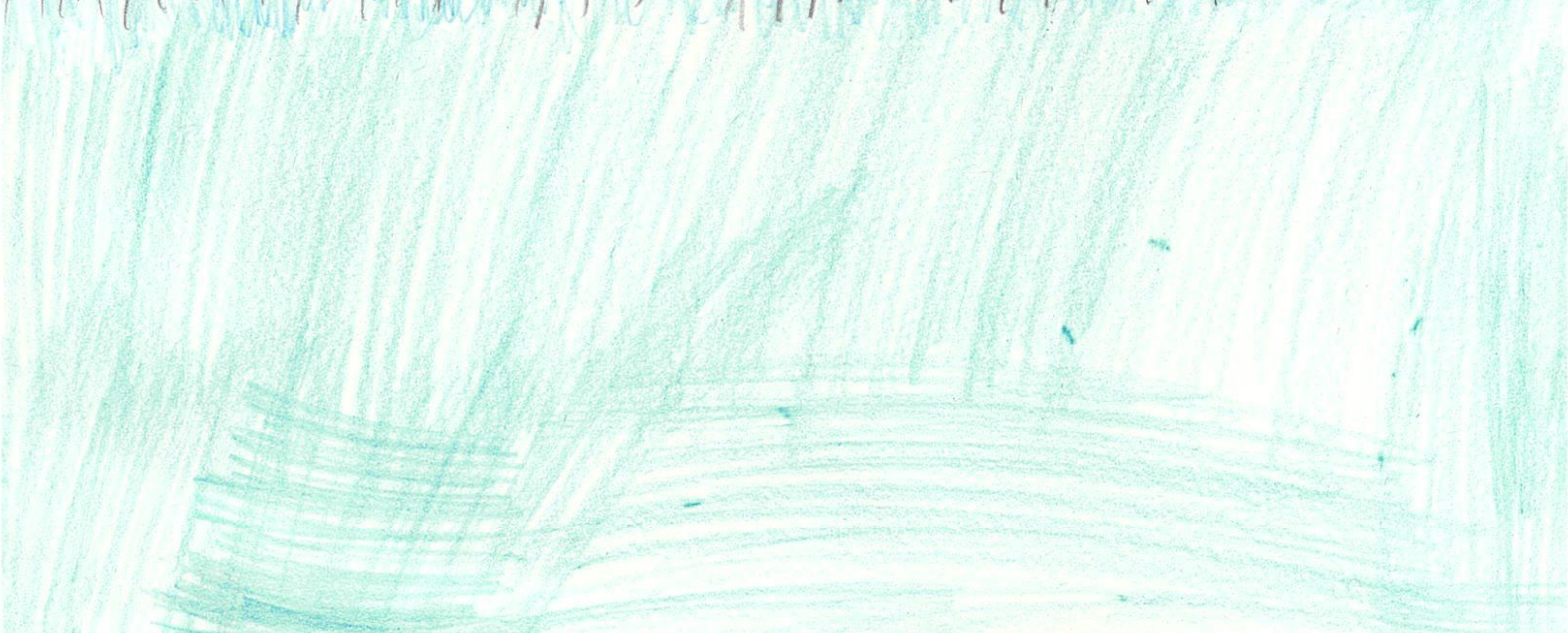
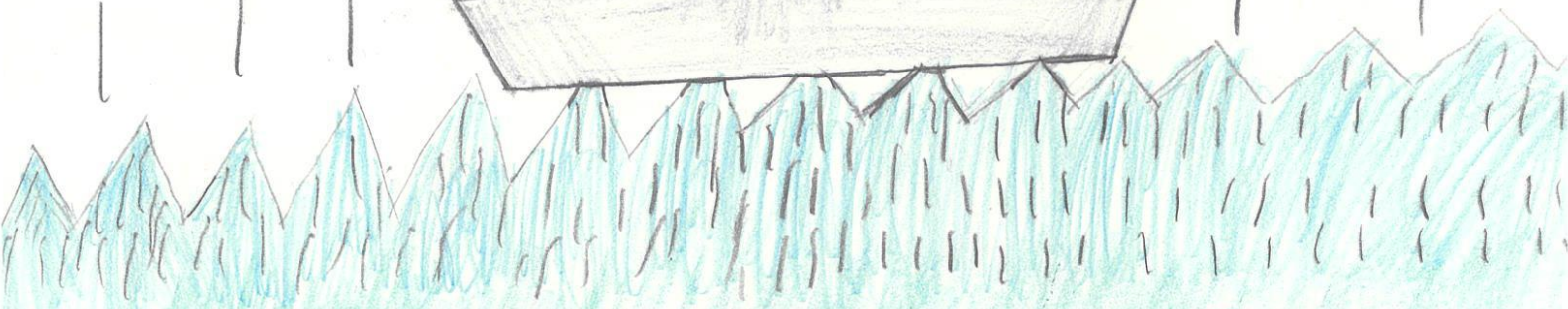
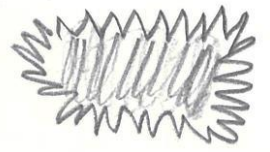
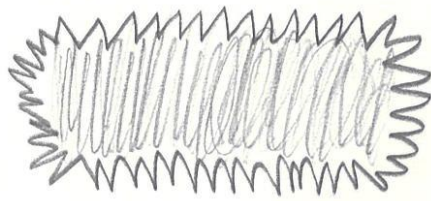
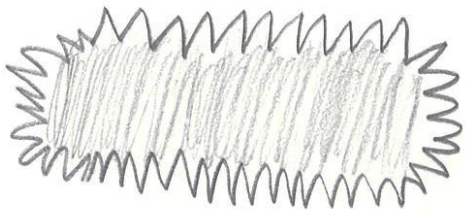
- Δεν ξέρεις ότι εδώ είναι περιοχή ελεγχόμενη από εμάς τα ποντίκια;

- Έκανες παρά πολύ άσχημα που τρύπωσες στο σπίτι μας.

Το στρατιωτάκι, χωρίς να δώσει καμία απάντηση, συνέχισε το ήρεμο ταξίδι του στο караβάκι που το παρέσυραν μακριά τα νερά του υπονόμου. Τα ποντίκια, θυμωμένα από την περιφρόνηση του στρατιώτη, άρχισαν αμέσως να φωνάζουν:

- Πιάστε τον, πιάστε τον! Μην το αφήσετε να απομακρυνθεί...

- Αυτός είναι κατάσκοπος... Κατάσκοπος!

Τα νερά του υπονόμου σύντομα έφτασαν στη θάλασσα, μεγάλα κύματα αναποδογύρισαν το χάρτινο καράβι και ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης άρχισε να βυθίζεται στα βαθιά νερά...

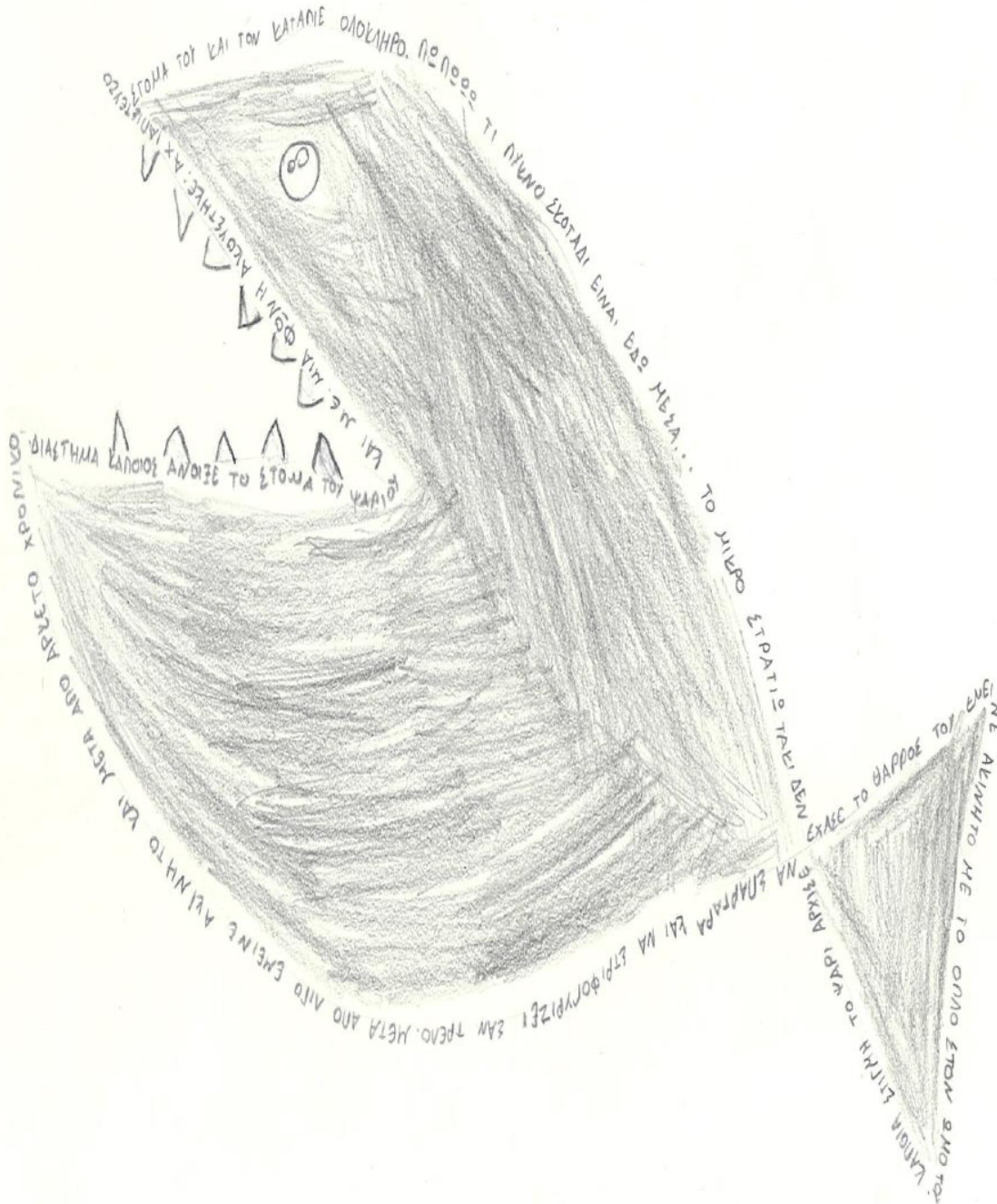
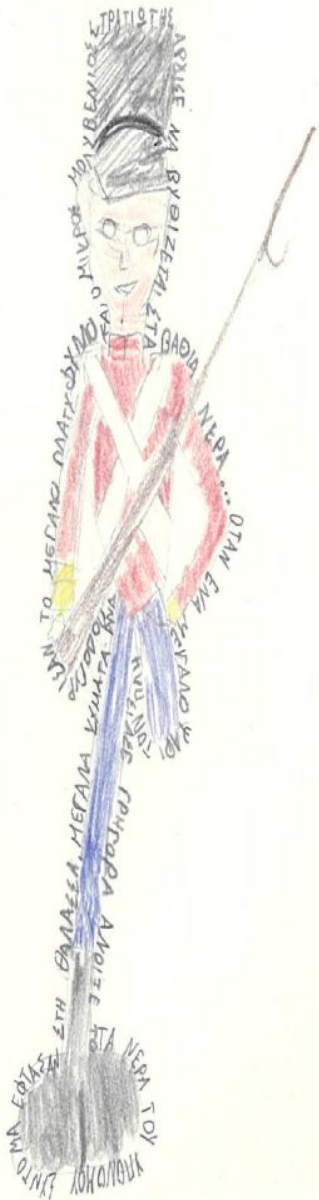
Όταν ένα μεγάλο ψάρι τον πλησίασε, γρήγορα άνοιξε το στόμα του και τον κατάπιε ολόκληρο.

- Πωπωωω τι πυκνό σκοτάδι είναι εδώ μέσα....

Το μικρό στρατιωτάκι δεν έχασε το θάρρος του. Έμεινε ακίνητο με το όπλο στον ώμο του. Κάποια στιγμή το ψάρι άρχισε να σπαρταρά και να στριφογυρίζει σαν τρελό. Ύστερα από λίγο έμεινε ακίνητο. Μετά από αρκετό χρονικό διάστημα κάποιος άνοιξε το στόμα του ψαριού και μια φωνή ακούστηκε:

- Αχ, απίστευτο! Το στρατιωτάκι μας, που το παρέσυρε το ρυάκι πριν από μερικές μέρες, βρίσκεται μέσα στο στόμα του ψαριού.

Τότε το στρατιωτάκι κατάλαβε τι είχε συμβεί... Κάποιος ψαράς έπιασε το ψάρι, το πήγε στην αγορά και το αγόρασε η μαγείρισσα που δούλευε στο σπίτι που ζούσε ο μικρός και οι γονείς του, που του έκαναν δώρο για την γιορτή του τα μολυβένια στρατιωτάκια. Η μαγείρισσα πήρε προσεκτικά το στρατιωτάκι από το στομάχι του ψαριού και το πήγε στο τραπέζι που ήταν και τα άλλα στρατιωτάκια. Το μικρό αγόρι, ξετρελαμένο από την χαρά του, έπλυνε προσεκτικά το στρατιωτάκι ώσπου φάνηκαν πάλι λαμπερά τα ωραία χρώματα της στολής του.

Ο μικρός όμως στρατιώτης ήταν ζαλισμένος από την ξαφνική επιστροφή του στο σπίτι και αισθανόταν ευτυχισμένος που βρισκόταν πάλι στην αγαπημένη του χορεύτρια. Τότε εκείνη γύρισε και κοίταξε επιτέλους το ανάπηρο στρατιωτάκι. Η καρδιά της σκίρτησε από λαχταρά να τον αγγίξει.

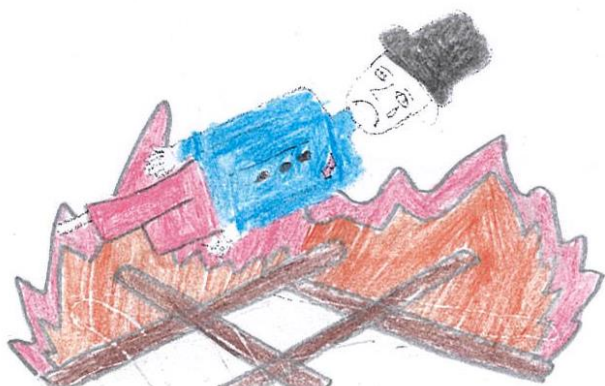
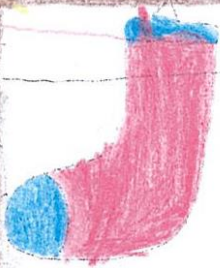
Το στρατιωτάκι ένιωσε μια ευτυχία να πλημμυρίζει την καρδιά του.

Αλλά, καθώς τα πράγματα πήγαιναν καλά για το ζευγάρι, μια μέρα που το αγόρι είχε τους φίλους του στο σπίτι. Ένα από τα παιδιά άρπαξε το μολυβένιο στρατιωτάκι και το έριξε στο αναμμένο τζάκι. Το έκανε χωρίς λόγο.

Αμέσως ο μολυβένιος στρατιώτης τυλίχτηκε στις φλόγες.

- Αχ! Αχ! καίγομαι.... Καίγομαι...

Σιγά σιγά το στρατιωτάκι άρχισε να λιώνει με την σκέψη του όμως πάντα στην πολυαγαπημένη του χορεύτρια.

Εκείνη την στιγμή η πόρτα άνοιξε από έναν δυνατό άνεμο και ο αέρας που μπήκε στο δωμάτιο παρέσυρε την μικρή χορεύτρια και την έριξε και αυτή στο τζάκι δίπλα στον αγαπημένο της στρατιώτη.

Άρχισε και αυτή λοιπόν να καίγεται πλάι του. Την επόμενη μέρα, όταν η μαμά πήγε να μαζέψει τις στάχτες από το τζάκι δεν βρήκε τίποτε άλλο, παρά μόνο μια μικρή μολυβένια καρδιά.

Έτσι τελείωσε η θλιβερή αυτή ιστορία του μικρού μολυβένιου στρατιώτη και της πανέμορφης χορεύτριας που χάθηκαν μαζί!

Το παραμύθι «*Ο Μολυβένιος Στρατιώτης*» (Den standhaftige tinsoldat) του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν είναι ένα κλασικό έργο που έχει μεταφραστεί σε δεκάδες γλώσσες, ένα εξαιρετικό έργο που διδάσκει σε μικρούς και μεγάλους την διαφορετικότητα, την αποδοχή, τη δύναμη της αγάπης και της θυσίας.

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Γεννήθηκε στις 2 Απριλίου 1805 στο Όντενσε, στο νησί Φιονία της Δανίας. Ο πατέρας του ζέπεσε και δούλευε τσαγκάρης, για να ζήσει την οικογένειά του. Αλλά, μην μπορώντας να αντέξει στη φτώχεια, πέθανε πολύ νέος, αφήνοντας το γιο του το Χανς ορφανό, με τη μητέρα του για μόνο στήριγμα.

Ο Χανς ήταν ένα περίεργο παιδί με εξαιρετική φαντασία. Πολλές φορές τον έβλεπαν να περπατά στο δρόμο σαν ονειροπαρμένος και το μυαλό του δεν το είχε πουθενά αλλού, παρά μόνο στα ποιήματα και στο διάβασμα. Προσπάθησε άδικα να μάθει την τέχνη του πατέρα του. Όταν τέλειωσε το σχολείο των άπορων παιδιών, μπήκε σε ένα ραφτάδικο, για να μάθει την τέχνη, αλλά ούτε και εκεί τα κατάφερε. Το ενδιαφέρον του κέρδισε το θέατρο, όπου αποστήθιζε ολόκληρες σκηνές από τα έργα που έβλεπε. Όταν ήταν με τους φίλους του, του άρεσε να απαγγέλλει και να τραγουδά. Ήταν δεκατεσσάρων χρονών, όταν, κυνηγώντας μια καλύτερη τύχη, έφθασε στην Κοπεγχάγη, με μόνη του περιουσία 30 φράγκα με σκοπό να γίνει ηθοποιός. Έδωσε εξετάσεις στη Βασιλική Σχολή Θεάτρου, αλλά ήταν τόσο άσχημος και αδύνατος, που δεν τον δέχτηκαν.

Επειδή είχε ωραία φωνή, άρχισε να σπουδάζει μουσική, αλλά αρρώστησε ξαφνικά και έχασε τη φωνή του. Έτσι, το μόνο ταλέντο που του έμεινε ήταν το ταλέντο της ποίησης. Οι στίχοι του άρεσαν και βρήκε έναν προστάτη, τον Κέλλαν, που τον έστειλε στο πανεπιστήμιο, όπου κέρδισε μια βασιλική επιχορήγηση. Το 1827 δημοσίευσε ποιήματά του και έπειτα εξέδωσε μια σειρά έργων που του εξασφάλισαν την παγκόσμια δόξα.

Αφού εξέδωσε αρκετά βιβλία, άρχισε τα ταξίδια του. Γύρισε τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ελλάδα, την Ιταλία, την Τουρκία και ταξίδεψε στην Ανατολή. Απόκτησε μεγάλη δόξα και η μεγαλύτερη ευτυχία του ήταν η υποδοχή που του έκανε η ιδιαίτερη πατρίδα του, το Όντενσε, που τον κάλεσε στα 1867. Πέθανε στις 4 Αυγούστου 1875 στην Κοπεγχάγη.

Έργο

Οι κυριότεροι ήρωες των παραμυθιών του είναι φτωχοί και αδικημένοι άνθρωποι, που όμως έχουν ασυνήθιστα ψυχικά χαρίσματα, ευγένεια, ταλέντο, μεγαλοψυχία. Τα έργα του χαρακτηρίζονται από δράση, χιούμορ και λεπτή σάτιρα. Η δημιουργία του Άντερσεν αποτελεί την κορυφή στις ρεαλιστικές τάσεις της δανικής φιλολογίας του 19ου αιώνα. Διηγήματα, δράματα, αλλά προπάντων παραμύθια, όλα του τα έργα διαπνέονται από γλυκιά μελαγχολία, συγκίνηση και ειλικρίνεια.

Μερικά από τα πολύ γνωστά παραμύθια του είναι:

- ✓ Η μικρή γοργόνα
- ✓ Τα καινούρια ρούχα του αυτοκράτορα
- ✓ Οι αγριόκυκνοι
- ✓ Η Βασίλισσα του χιονιού
- ✓ Η Βασιλοπούλα και το ρεβίθι
- ✓ Η Τσοσδούλα
- ✓ Το ασχημόπαπο
- ✓ Τα κόκκινα παπούτσια
- ✓ Χόλγκερ ο Δανός
- ✓ Το κοριτσάκι με τα σπέρτα
- ✓ Το μολυβένιο στρατιωτάκι
- ✓ Η δύναμη της αγάπης
- ✓ Ένα τριαντάφυλλο από τον τάφο του Ομήρου

Πολλά από τα παραμύθια του είναι πασίγνωστα παγκοσμίως, μεταφράστηκαν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου και υπερέβησαν τα πλαίσια του απλού λογοτεχνήματος.